

Jaroslav Javůrek –jezdil jsem na revers

Pozoruhodná hanácká stovka

Nejedná se ani o finance, ani o atletickou disciplínu. Kdosi svého času totiž spočítal, že motocykloví soutěžáci narození v Olomouci, mají na svém kontě rovnou stovku startů v nejtěžší motocyklové soutěži světa, Šestidenní. Jedním z těch, kteří se o toto číslo zasloužili je i Jaroslav Javůrek (nar. 25. února 1932).

Byl začátek neslavného roku 1939, když můj otec zakoupil nový motocykl Jawa 350 de Lux, rok výroby 1939. Já jsem v té době chodil do druhé třídy a stalo se následující. Otec mě posadil na nádrž motocyklu a já se poprvé chytil řídítek a okamžik, který rozhodl o mém vztahu k motorismu byl na světě. Tyto spanilé jízdy netrvaly dlouho, přišli Němci a Hitler. Otec musel motocykl odevzdat Wehrmachtu a bylo vymalováno. Bez motocyklu jsme byli celou válku, ale když skončila, otec hned koupil u firmy Bloudek další motocykl, tentokrát jawu Robot. Nemusel pro něj daleko, firma měla prodejnu naproti domu, kde jsme bydleli. V prodejně působil pan Klimt st, otec známého Saši Klimta, který tam rovněž pracoval jako technik. Stejně dodnes otce podezírám, že jeho rozhodnutí byl i jakýsi záměr, zda u motorky vydržím. A já u ní vydržel od rána do večera, každý den. To bylo radosti. O školních prázdninách jsem jezdil na skautské tábory, kam za mnou o víkendu rodiče jezdili. Krom matky otec bral sebou pravidelně i kanystr benzínu,

Píše se 22. květen 1955 a Jaroslav Javůrek jede terénní soutěž ÚDA Praha. Na zlatou

protože ten v nádrži jsem vyjezdil. Zvážím-li, že jsem byl školák a neměl řidičák, byla to určitě odvaha z otcovy strany. Trvalo pouhý rok a otec robota prodal a u pana Bloudka koupil jawu 250 péráka. Pamatuji, že mu ho předával Saša Klimt. U něho jsem, jak jenom to šlo, posedával v garáži a napjatě poslouchal zasvěcené řeči starších. Ostatně takových jistě bylo víc. Já jsem

v té době zjistil, že kdo se chce věnovat motocyklovému sportu, musí více času trávit v garáži, než za závodní trati. V roce 1947 startoval otec v Jesenické motocyklové soutěži, ale o rok později měl vinou nezodpovědného řidiče těžkou dopravní nehodu, která ho na dva roky zavedla do nemocnice. Doma tak stála motorka, kterou dal dohromady Saša Klimt a já, opět bez řidičáku, jsem ji nechodil jenom čistit. Jak jenom to šlo a šlo to zpravidla jenom v noci, jsem jawu proháněl. Pod rouškou tmy, aby mě nikdo nepoznal. Přesto bylo jenom otázkou času, kdy to všechno praskne a otec mé kousky odhalí. Stalo se a otec rozhodl, že to tak nejde a jawu prodal.

V krkonošském terénu při Šestidenní ve Špindlerově Mlýně v roce 1957

Sám skončil na motorové tříkolce a jezdil s ní až do své smrti. Dobře věděl, jak mě to v duši bolí a tak netrvalo dlouho a koupil mě stopěta-dvacítku „čízu“. Přesto to mělo známý háček. Do získání řidičského průkazu mě chyběl jeden rok. Řešení nakonec vymysleli pánové Bloudek, Klimt st. a Svobodník z autoškoly, která sídlila v domě vedle nás. Premluvíli otce, ať podepíše revers, že když něco provedu, tak to bere na sebe. Tak to tehdy chodilo...

A tak už jsem v roce 1949 za Sašou Klimtem nejezdil na kole, ale na motocyklu. Saša, můj vzor, brzy odešel do Prahy, ale mě motocyklový sport zaujal jako droga.

V roce 1950 jsem už jezdil motocyklové soutěže a terénní závody, o rok později přidal silniční závody a o další rok později jsem absolvoval slavnou Heinzovu motocyklovou soutěž. Skromně přiznávám, že jsem se bez věnce vracel málokdy.

V roce 1953 jsem byl pozván na soustředění reprezentantů na Červenohorské sedlo v Jeseníkách a to bylo pro mladého kluka něco nepředstavitelného. Pánové Antonín Vitvar, Fr. Bartoš, Gustav Havel, Kubeš, Stanislav, Bednář,

*V německém Ga-Pa
v roce 1958 stojí vedle
manažera V. Rabocha
vítězná trojice
Automotoklubu Praha
v soutěži klubových týmů
Drahoslav Miarka (Jawa 250),
Jaroslav Javůrek (ČZ 175)
a Augustin Šulc (Jawa 250)*

*Na startu prvního dne terénní soutěže
v Bad Aussee v roce 1960*

Dusil, Štajner, Kinzl, Kohlíček, Marha, Paštika nebo Jaromír Čížek. Samozřejmě celá ÚDA Praha a jediní dva soukromníci – já a Franta Šťastný. Všichni profesionálové, krom nás dvou členů DSLM (Dobrovolný svaz lidového motorismu). Pak se rozjela sezóna a každá soutěž byla přípravou na Šestidenní. Odjel jsem tehdy všechny docela dobře a poprvé v životě pak startoval na Šestidenní. Přišel podzim a narukoval jsem do Berouna. Se závoděním byl na rok konec. Po skončení přijímače se ve velké tělocvičně konalo u pluku „velké divadlo“. Každého vojína se ptali: „Tak soudruhu, k jaké zbrani bys chtěl jít?“ Samozřejmě došlo i na mě a já naletěl a prohlásil: „Moc se mnou nepočítejte, já tady u vás dlouho nebudu“. Po té se děly věci. Náčelník štábu, který to divadlo řídil málem omdlel a když se vzpamatoval, se mne zeptal. „A kampak soudruhu půjdeš?“ Já nevinně odpověděl, že do ÚDY Praha

závodit na motocyklu. To už major nevydržel a hromově zařval „Ven!!! Důstojnická škola, minomety!“ A bylo po všem. Nepomohla ani intervence. Saša Klimt přivezl velitele UDY Františka Mošnu hned dvakrát do Berouna. Ten však na mne nezapomněl a v roce 1955 jsem už opět na Šestidenní startoval.

Na podzim jsem se vrátil do civilu a brzy jsme se s otcem Saši Klimta sešli v jednom podniku Mototechny, kde jsme každý setrval až do odchodu do důchodu. V roce 1956 jsem v Garmisch Partenkirchenu byl na Šestidenní jako předjezdec a v dalších letech už jsem byl jejím pravidelným účastníkem. Několik let mi soutěžní motocykl půjčovala strakonická ČZ. Ještě dnes rád vzpomínám na vedení továrny i na profesionální přístup továrních mechaniků, pro něž byla značka všechno. Nedělali rozdíl mezi strakonickými rodáky nebo těmi, kteří se narodili jinde. Ještě dnes jim děkuji.

Stále mne hřeje, když se psalo, jaká jsme byli parta, která v zahraničí na Šestidenní vyhrávala a tak vzpomínám i na rok 1958, kdy jsme přivezli z Německa vítězství a z 20 startujících přivezli zlatou všichni. Bohužel na dva, s nimiž jsem startoval, už jenom vzpomínám. Na Gustu Šulce a Drahoše Miarku. Jak rád bych si s nimi zavzpomínal.

Jaroslav Javůrek

*Na soustředění před 6D ve Frýdlantu nad
Ostravicí v roce 1960. Na strojích sedí
J. Javůrek, A. Zemen, S. Šťáška a A. Roučka*

